

PERCY JACKSON

CHLAPEC – POLOBOH – HRDINA

ZLODEJ BLESKU

RICK RIORDAN

FRAGMENT

YOUNG
ADULTS

Percy Jackson

Zlodej blesku

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Rick Riordan
Percy Jackson – Zlodej blesku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ZLODEJ BLESKU

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

*Venované Haleymu,
ktorý ten príbeh počul ako prvý.*

OBSAH

1. Z ničoho nič vyparím učiteľku matematiky	9
2. Tri staré dámy pletú ponožky smrti	25
3. Grover nečakane príde o nohavice	38
4. Mama ma učí bojovať s býkmi.....	54
5. Hrám binokel s koňom	68
6. Stávam sa najvyšším vládcom kúpeľne	87
7. Vyparí sa mi večera.....	106
8. Ukoristíme vlajku.....	121
9. Dostávam ponuku na výpravu.....	142
10. Zničím úplne bezchybný autobus.....	166
11. Navštívime obchod so záhradnými trpaslíkmi.....	186
12. Dostávame radu od pudla.....	207
13. Skáčem v ústrety smrti.....	216
14. Stávam sa známym utečencom	231
15. Boh nám kupuje cheeseburgery	238
16. Vypúšťame zebra do Vegas	262
17. Kupujeme vodné posteľe	287
18. Annabeth vedie výcvik.....	306
19. Zistujeme pravdu – alebo niečo na ten spôsob.....	324
20. Bojujem so svojím hlúpym príbuzným	346
21. Vyrovnávam účet.....	361
22. Veštbá sa naplňa	383
Poďakovanie	406

Z NIČOHO NIČ VYPARÍM UČITELKU MATEMATIKY

Pozri, ja som nechcel byť polobohom.

Ak túto knižku čítaš, lebo máš podozrenie, že aj ty si niečo také, radím ti: okamžite ju zatvor. Uver maminým alebo otcovým báchorkám o tvojom narodení a skús viesť normálny život.

Býť polobohom je nebezpečné. A desivé. Väčšinou to človeka dosť bolestivým a odporným spôsobom pripraví o život.

Ak si normálne dieťa a čítaš túto knihu, pretože ju považuješ za výmysel, fajn. Čítaj ďalej. Závidím ti, lebo dokážeš veriť, že nič z toho sa nikdy nestalo.

Ak sa však na týchto stránkach spoznáš – keď pocítiš, ako sa v tebe niečo pohlo –, potom ihneď s čítaním prestaň. Mohol by si patriť medzi nás. A ak to raz zistíš, bude len otázkou času, kedy to vycítia aj oni a prídu si po teba.

Potom nevrav, že som ťa nevaroval.

Volám sa Percy Jackson.

Mám dvanásť rokov. Ešte pred niekoľkými mesiac-

mi som bol žiakom internátnej akadémie Yancy, súkromnej školy pre problémové deti na severe štátu New York.

Som problémové dieťa?

Jasné. Dalo by sa to tak povedať.

Ako dôkaz by som mohol uviesť ktorúkoľvek chvíľu svojho krátkeho mizerného života. Naozaj sa však všetko pokazilo v máji, keď sa naša šiesta trieda vybrala na exkurziu na Manhattan – dvadsaťosem psychicky narušených detí a dvaja učitelia v žltom školskom autobuse zamierili do Metropolitného múzea umenia na prehliadku starovekých gréckych a rímskych pamiatok.

Ja viem, znie to ako poriadna otrava. Ako väčšina exkurzií v škole Yancy.

Tento výlet však viedol pán Brunner, náš latinčinár, a tak som nestrácal nádej.

Brunner bol chlapík v strednom veku na elektrickom invalidnom vozíku. Mal rednúce vlasy a zanedbanú briadku a nosil vyšúchané tvídové sako, ktoré vždy páchlo po káve. Nepovedal by si o ňom, že bude taký správny, ale rozprával nám príbehy a vtipy a dovolil nám v triede hrať hry. A mal úžasnú zbierku rímskych brnení a zbraní, takže bol jediným učiteľom, na ktorého hodinách som nezaspával.

Dúfal som, že ten výlet sa vydarí. Prinajhoršom som veril, že sa počas neho aspoň nenamočím do nijakého maléru.

Páni, to som sa teda poriadne mýlil!

Vieš, mne sa na exkurziách stávajú hrozné veci. Napríklad na prvom stupni, keď sme sa šli pozrieť na bojové pole pri Saratoge, prihodila sa mi tá nehoda s delom z vojny za nezávislosť. Ja som na ten školský autobus nemieril, ale aj tak ma potom vylúčili. A z predošlej školy sme boli na exkurzii vo vodnom svete. V zázemí bazéna so žralokmi som tak nejako stlačil nesprávnu páčku na lávke a celá trieda si nečakane zaplávala. A predtým... No, asi si to vieš domyslieť.

Tentoraz som si však zaumienil, že budem sekať do brotu.

Celú cestu do mesta som sa musel naťahovať s Nancy Bobofitovou, pehavou ryšavkou a kleptomankou. Môjmu najlepšiemu kamošovi Groverovi hádzala do tyla kúsok sendviča s arašidovým maslom a kečupom.

Grover bol vďačný cieľ. Bol chudý, a keď ho niečo štvalo, rozfňukal sa. Niekoľkokrát prepadol, takže ako jediný šiestak mal akné a prvé chlpy na brade. A navyše bol mrzák. Bol navždy oslobodený od telesnej, pretože mal niečo so svalmi na nohách. Chodil, akoby ho každý krok bolel, ale to nech ťa nemýli. Mal by si vidieť, ako uháňal, keď sa v jedálni podávali plnené tortilly!

Takže Nancy Bobofitová po ňom hádzala tie kúsok sendviča. Zachytávali sa mu v hnedých kučerách a ona vedela, že sa jej nemôžem nijako pomstiť, lebo už mám podmienku. Riaditeľ mi pohrozil vyhodením zo školy, ak sa počas tohto výletu stane niečo zlé, nepríjemné alebo čo len trochu zábavné.

„Ja ju zabijem,“ precedil som cez zuby.

Grover sa ma pokúšal upokojiť: „To je okej. Ja mám arašidové maslo rád.“

A uhol pred ďalším kúskom Nancinho obeda.

„Tak dost!“ začal som vstávať, ale Grover ma stiahol späť na sedadlo.

„Už teraz máš podmienku,“ pripomenul mi. „Vieš, kto si to odskáče, ak sa niečo zomelie.“

Keď na to teraz spomínam, ľutujem, že som Nancy Bobofitovú neuzemnil hneď tam. Vyhodenie zo školy by bolo nič v porovnaní s malérom, do ktorého som sa namočil potom.

Prehliadku múzea viedol Brunner.

Išiel vpredu na invalidnom vozíku a sprevádzal nás rozľahlými výstavnými sálami okolo mramorových sôch a sklenených vitrín plných fakt dosť starej čiernej a oranžovej keramiky.

Nechcelo sa mi veriť, že tie kúsky prežili dvetisíc a možno aj tritisíc rokov.

Zhromaždil nás okolo štvormetrového kamenného stĺpa s veľkou sfingou navrchu a začal nám vysvetľovať, že to bola stéla a označovala hrob nejakej dievčiny zhruba v našom veku. Rozprával nám o vytesaných ozdobách na bokoch. Snažil som sa počúvať, čo hovorí, pretože to bolo celkom zaujímavé, ale všetci okolo kvákali, a keď som im povedal, aby zavreli zobáky, vylúžil som si zlostný pohľad od pani Doddsovej, nášho ďalšieho učiteľského dozoru.

Doddssová bola matematikárka z Georgie, ktorá večne nosila čiernu koženú bundu, aj keď mala už päťdesiat. Tvárila sa dosť výhražne – zrejme by nemala problém nabrať harleyom tvoju skrinku v šatni. Prišla do Yancy v polroku, keď sa naša predošlá matikárka nervovo zrútila.

Doddssová od prvého dňa milovala Nancy Bobofitovú a mňa považovala za diablovho potomka. Keď na mňa namierila pokrúteným ukazovák a fakt sladko povedala „zlatko“, bolo mi jasné, že budem zase mesiac po škole.

Raz, keď ma donútila až do polnoci gumovať poznámky zo starých pracovných zošitov, povedal som Groverovi, že Dodsová podľa mňa nie je človek. Úplne vážne si ma premeral a pritakal: „Absolútne s tebou súhlasím.“

Brunner ďalej prednášal o gréckom pohrebnom umení.

Nakoniec sa Nancy Bobofitová zahihúňala na nahom chlapíkovi na stéle a ja som sa obrátil a povedal jej: „Zavrela by si láskavo zobák?“

Vyslovil som to hlasnejšie, než som chcel.

Celá skupina sa rozrehotala. Brunner prerušil výklad.

„Pán Jackson,“ spýtal sa ma, „chceli ste niečo dodať?“

Očervenel som ako rak a odvetil som: „Nie, pane.“

Brunner ukázal na jeden výjav na stéle: „Možno by ste nám mohli povedať, čo ten obraz znázorňuje.“

Zadával som sa na plastiku a kameň mi padol zo srdca, pretože som to fakt vedel.

„To je Kronos požírajúci svoje deti, nie?“

„Áno,“ prisvedčil Brunner, ale očividne mu to nestačilo. „A robí to preto, že...“

„No...“ lámal som si hlavu, aby som si spomenul. „Kronos bol vládcom bohov a...“

„Bohov?“ spýtal sa Brunner.

„Titanov,“ opravil som sa. „A... neveril svojim deťom, ktoré boli bohmi. Takže, hm, Kronos ich zjedol, že? No jeho žena schovala malého Dia a namiesto neho dala Kronovi zjesť kameň. A keď potom Zeus vyrástol, tak svojho tatka Krona podviedol a ten jeho bratov a sestry vyvrátil...“

„Fuj!“ vyprskla jedna baba za mnou.

„... a potom sa začala tá veľká bitka medzi bohmi a Titanmi,“ pokračoval som, „a bohovia vyhrali.“

Zo skupiny sa ozvalo chechtanie.

Nancy Bobofitová za mojím chrbtom zašomrala kamarátke: „Neviem, na čo nám to v živote bude. Pôjdeš sa uchádzať o prácu a tam ti povedia: ‚Vysvetlite nám, prosím, prečo Kronos zjedol svoje deti.‘“

„A, pán Jackson,“ pokračoval Brunner, „aby som parafrázoval znamenitú otázku slečny Bobofitovej, aký to má význam pre život?“

„A máš to,“ zamumlal Grover.

„Drž hubu,“ zasyčala Nancy a líca jej horeli ešte viac než vlasy.

Aspoňže si to odskákala aj Nancy. Brunner bol je-

diný, kto ju dokázal pristihnúť, ako trepe sprostosti. Mal uši ako radary.

Zamyslel som sa nad jeho otázkou a pokrčil som plecami: „To neviem, pane.“

„Aha,“ Brunner sa zatváril sklamane. „No, napoly dobre, pán Jackson. Zeus naozaj nakrmil Krona zmesou horčice a vína, čo ho donútilo vyvrátiť ďalších päť detí. Tie ako nesmrteľní bohovia, samozrejme, žili a rástli nestrávené v Titanovom žalúdku. Bohovia porazili otca, rozrezali ho na kúsky jeho vlastným kosákom a jeho pozostatky rozsypali po Tartare, najtemnejšej časti podsvetia. A keď už sme pri takej veselej téme, nastal čas na obed. Pani Doddsová, vyviedli by ste nás láskavo von?“

Trieda sa trúsila na vzduch, baby sa držali za bruchá a chalani sa štuchali ako blázni.

Grover a ja sme sa chystali vyraziť za nimi, keď Brunner vyhlásil: „Pán Jackson.“

Vedel som, že to príde.

Povedal som Groverovi, nech len ide. Potom som sa obrátil k Brunnerovi: „Áno?“

Brunner mal na tvári výraz, čo človeka znervózni – prenikavé hnedé oči, akoby tisíc rokov staré, ktoré už videli všetko na svete.

„Musíte pochopiť odpoveď na moju otázku,“ začal Brunner.

„O Titanoch?“

„O reálnom živote. A ako v ňom využijete svoje štúdium.“

„Aha.“

„To, čo sa odo mňa učíte,“ povedal, „je veľmi dôležité. Očakávam, že s tým tak budete aj zaobchádzať. Od vás chcem len to najlepšie, Jackson.“

Začínalo ma štváť, že ten chlap na mňa tak tlačí.

Jasné, že bolo super, keď Brunner zorganizoval turnaj, navliekol sa do rímskeho brnenia, zareval: „Postreh!“ a vyzval nás na súboj meča proti kriede. Museli sme pribehnúť k tabuli a vymenovať všetky rímske a grécke postavy, ktoré kedy žili, ich matky a bohov, ktorých uctievali. No Brunner čakal, že budem rovnako dobrý ako ostatní, hoci trpím dyslexiou a poruchou pozornosti a v živote som nedostal lepšiu známku než trojku. Vlastne nie – nečakal, že budem rovnako dobrý. Čakal, že budem lepší. Lenže ja som si nedokázal všetky tie mená a fakty ani len natlačiť do hlavy, nieto ich ešte aj správne vysloviť.

Zamrmlal som niečo o tom, že sa budem viac snažiť, a Brunner sa smutne zahľadel na stélu, akoby bol na pohrebe tej dievčiny.

Povedal mi, aby som šiel za ostatnými a dal si niečo na obed.

Trieda sa zhromaždila na prednom schodisku múzea, odkiaľ sme mohli pozorovať chodcov na Piatej avenue.

Nad našimi hlavami sa schyľovalo k poriadnej búrke, nad mestom viseli najčernejšie mraky, aké som kedy videl. Tipoval som, že za to môže to globálne otep-

ľovanie alebo niečo podobné, pretože po Vianociach sa počasie v štáte New York zbláznilo. Zažili sme mohutné snehové búrky, záplavy aj ničivé požiare po úderoch blesku. Neprekvapilo by ma, keby sa práve teraz blížil hurikán.

Nikto iný si to zrejme nevšímal. Pár chalanov hádzalo po holuboch sušienky. Nancy Bobofitová sa pokúšala niečo potiahnuť z kabelky nejakej ženskej a Doddsová, samozrejme, nič nevidela.

Grover a ja sme si sadli na okraj fontány ďalej od ostatných. Mysleli sme si, že potom si nikto nevšimne, že patríme k tej škole – k škole pre stratené existencie, ktoré inde neuspávajú.

„Budeš po škole?“ spýtal sa Grover.

„Nie,“ povedal som. „Kvôli Brunnerovi nie. Nech mi dá konečne pokoj. Ja predsa nie som nijaký génius.“

Grover chvíľu nehovoril nič. Potom, keď už som si myslel, že ma poctí nejakou hlbokou filozofickou úvahou, aby ma povzbudil, spýtal sa: „Môžem si vziať tvoje jablko?“

Nemal som chuť jesť, tak som mu ho dal.

Pozoroval som prúd taxíkov na Piatej avenue a myslel som na mamin byt len kúsok od miesta, kde sme sedeli. Nevidel som ju od Vianoc. Strašne sa mi chcelo skočiť do jedného z tých taxíkov a zamieriť domov. Vzala by ma do náručia a tešila by sa, že ma vidí, ale zároveň by bola sklamaná. Poslala by ma rovno naspäť do Yancy a pripomenula by mi, že sa musím viac sna-

žiť, aj keď je to moja šiesta škola za šesť rokov a s najväčšou pravdepodobnosťou ma aj z nej vyhodí. Ten jej smutný pohľad by som nezniesol.

Brunner zaparkoval svoj vozíček pred rampou pre postihnutých. Jedol zeler a čítal si nejaký brožovaný román. Vzadu mu z vozíka trčal červený slnečník, takže vyzeral ako nejaký pojazdný kaviarenský stolík.

Chystal som sa rozbaľiť si sendvič, keď sa predomnou objavila Nancy Bobofitová so svojimi príšernými kamarátkami – asi ju už omrzelo okrádať turistov – a hodila svoj napoly zjedený obed Groverovi.

„Hups,“ zaškerila sa na mňa krivými zubami. Oranžové pehy jej svietili, akoby ju niekto postriekal horčicou.

Snažil som sa zachovať chladnú hlavu. Výchovný poradca mi miliónkrát prízvukoval: „Narátajte do desať a potlačte zlosť.“ No ja som tak zúrilo, že mi mozog prestal pracovať. Začalo mi hučať v ušiach.

Nepamätám si, že by som sa bol Nancy dotkol, spamätal som sa, až keď sedela na zadku vo fontáne a kričala: „Percy ma sotil!“

Zjavila sa Doddsová.

Niektoré decká si šuškali: „Videli ste to...“

„... tá voda...“

„... akoby ju chytila...“

Netušil som, o čom hovoria. Vedel som len to, že mám zase problém.

Len čo sa Doddsová presvedčila, že chuderka malá Nancy je v poriadku, a nasľubovala jej, že v múzej-

nom obchode so suvenírmi dostane nové tričko a tak ďalej a tak podobne, obrátila sa ku mne. Oči jej víťazoslávne žiarili, ako keby som vyviedol niečo, na čo čakala celý polrok. „A teraz, zlatko...“

„Ja viem, viem,“ zahundral som. „Mesiac gumovať zošity.“

No to nebolo práve to, čo som mal povedať.

„Podťe so mnou,“ vyzvala nás Doddsová.

„Počkajte!“ zajačal Grover. „To som bol ja. Ja som ju sotil.“

Nechápavo som naňho civel. Nemohol som uveriť, že sa ma pokúša kryť. Doddsovej sa smrteľne bál.

Zabodla doňho oči, až sa mu roztriasla štetinatá brada.

„To by som nepovedala, pán Underwood,“ zasyčala.

„Ale...“

„Vy – láskavo – zostanete tu.“

Grover na mňa vrhol zúfalý pohľad.

„Len pokoj, kamoš,“ upokojil som ho. „Vďaka za pokus.“

„Zlatko,“ vyštekla na mňa Doddsová. „Už aj!“

Nancy Bobofitová sa samolúbo uškrnula.

Venoval som jej svoj najprepracovanejší zabijacký pohľad. Potom som sa obrátil k Doddsovej, ale už tam nebola. Stála pri vchode do múzea, vysoko nad schodmi, a netrpezlivo na mňa mávala, aby som šiel za ňou.

Ako sa tam tak rýchlo dostala?

Mával som chvíle, keď mi mozog akoby zaspal,

a potom som si uvedomoval už len to, že mi niečo ušlo, akoby zo sveta vypadol dielik skladačky a ja som civel na prázdne miesto po ňom. Školský poradca mi povedal, že takýto chybný výklad môjho mozgu o veciach okolo jednoducho k hyperaktivite s poruchou pozornosti patrí.

No nedá sa povedať, že by ma o tom úplne presvedčil.

Šiel som za Doddsovou.

V polovici schodov som sa obzrel za Groverom. Bol bledý a striedavo civel na mňa a na Brunnera, akoby ho chcel prinútiť, nech si všimne, čo sa deje. Brunner sa však sústredil na svoj román.

Pozrel som sa hore. Doddsová zase zmizla. Už bola v budove, na konci vstupnej haly.

Fajn, pomyslel som si. V obchode so suvenírmi ma donúti kúpiť Nancy nové tričko.

To však zrejme v pláne nemala.

Kráčal som za ňou ďalej do múzea. Keď som ju konečne dobehol, nachádzali sme sa zase v oddelení Grécka a Ríma.

Okrem nás nebol v sále nikto.

Doddsová zastala so založenými rukami pred veľkým mramorovým vlysom s gréckymi bohmi. Vydávala zvláštny hrdelný zvuk, ktorý znel ako vrčanie.

Aj bez toho by som bol dosť nervózny. Je zvláštne zostať osamote s učiteľom a obzvlášť s Doddsovou. A teraz sa navyše čudne dívala na ten vlys, akoby ho chcela rozdrviť...

„Narobil si nám problémy, zlatko,“ prehovorila.

Spravil som to najnebezpečnejšie, čo sa dalo. Povedal som: „Áno, pani učiteľka.“

Potiahla si manžety koženej bundy. „Vážne si si myslel, že ti to prejde?“

Jej pohľad bol viac než zúrivý. Bol priam diabolský.

Je to učiteľka, pomyslel som si nervózne. Nemôže mi predsa nič urobiť.

Ubezpečil som ju: „Ja... ja sa budem snažiť, pani učiteľka.“

Budovou otriasol hrom.

„My nie sme nijakí hlupáci, Jackson,“ vyhlásila Doddsová. „Bolo len otázkou času, kedy ťa nájdeme. Priznaj sa a ušetríš si kopu bolesti.“

Nechápal som, o čom hovorí.

Napadlo mi jedine, že učitelia v mojej internátnej izbe objavili tajnú skrýšu sladkostí, ktoré som predával. Alebo im možno došlo, že sloh o Tomovi Sawyerovi som stiahol z internetu a knižku som nečítal, takže ma nebudú môcť známkovať. Alebo ešte horšie – prinútia ma tú knihu prečítať.

„No?“ tlačila na mňa.

„Pani učiteľka, ja...“

„Tvoj čas vypršal,“ zasyčala.

Potom sa stalo niečo veľmi čudné. Oči sa jej rozsvietili ako uhlíky. Prsty sa jej natiahli a zmenili sa na pazúry. Z jej bundy sa stali veľké kožovité krídla. Už to nebol človek. Stála predou mnou scvrknutá babizňa

s netopierími krídlami a nechtiskami a s ústami plnými žltých tesákov. A chystala sa ma roztrhať na kusy.

Potom to všetko začalo byť ešte čudnejšie.

Brunner, ktorý ešte pred chvíľkou sedel pred múzeom, vošiel na vozíčku do dverí sály a v ruke držal guľôčkové pero.

„Postreh, Percy!“ zahučal a vyhodil pero do vzduchu.

Doddsová sa vrhla na mňa.

Zajačal som, uhol som sa jej a zacítil som, ako jej pazúry sekli vo vzduchu tesne vedľa môjho ucha. Chňapol som po prepisovačke, ale len čo som sa jej dotkol, už to nebola prepisovačka. Bol to meč – Brunnerov bronzový meč, ktorý používal na turnajoch.

Doddsová sa ku mne bleskurýchlo otočila s vražedným výrazom na tvári.

Podlamovali sa mi kolená a ruky sa mi triasli tak hrozne, že mi meč takmer spadol.

Zavrčala: „Zomrieš, zlatko!“

A rozletela sa priamo na mňa.

Obliala ma hrôza. Spravil som jedinú vec, ktorá mi napadla: ohnal som sa mečom.

Kovová čepeľ ju zasiahla do pleca a hladko jej prešla telom, akoby bolo z vody. Ssssss!

Doddsová mi zrazu pripomenula hrad z piesku pred silným ventilátorom. Explodovala ako žltý prach, vyparila sa na mieste a nezostalo z nej nič než sírový smrad, slabnúce jačanie a diabolský chlad vo vzduchu, akoby ma tie plápolajúce červené oči ešte stále pozorovali.

Zostal som sám.
V ruke som držal prepisovačku.
Brunner tam nebol. Nebol tam nikto okrem mňa.
Ruky sa mi ešte stále triasli. Na desiatu som musel
zjesť nejaké jedovaté huby alebo čo.
Vari som si to všetko len vymyslel?
Vyšiel som von.
Začalo pršať.
Grover sedel pri fontáne s rozťahnutým plánikom
múzea nad hlavou. Nancy Bobofitová tam stála, pre-
močená po kúpaní vo fontáne, a niečo riešila so svoji-
mi hnusnými kamarátkami. Keď ma zbadala, vyhlási-
la: „Dúfam, že ti Kerrová zmastila zadok.“
„Kto?“ nechápal som.
„Naša učiteľka. Pche!“
Zažmurkal som. Nijakú učiteľku Kerrovú sme ne-
mali. Spýtal som sa Nancy, čo to trepe.
Len prevrátila oči a otočila sa.
Spýtal som sa Grovera, kde je Doddsová.
„Kto?“ začudoval sa.
Predtým sa však zarazil a uhol pohľadom, takže mi
napadlo, že niečo tají.
„To nie je vtipné, človeče,“ zašepkal som mu. „Je to
vážna vec.“
Nad hlavami nám zadunel hrom.
Pod červeným slnečníkom som zbadal Brunnera.
Sedel a čítal si knižku, akoby sa odtiaľ ani nebol
pohol.
Zamieril som k nemu.

Zdvihol ku mne oči, akoby som ho vyrušil. „Á, to bude moje pero. Nabudúce si, prosím, noste vlastné písacie potreby, pán Jackson.“

Podal som Brunnerovi jeho prepisovačku. Ani som si neuvedomil, že ju stále držím v ruke.

„Pán učiteľ,“ oslovil som ho, „kam zmizla pani Doddsová?“

Ľahostajne si ma premeral. „Kto?“

„Ďalší učiteľský dozor. Pani Doddsová. Matematicárka.“

Zamračil sa a naklonil sa dopredu. Zatváril sa trochu starostlivo. „Percy, na tejto exkurzii nie je nijaká pani Doddsová. A pokiaľ viem, nijaká pani Doddsová nie je ani len v celej akadémii Yancy. Nestalo sa vám niečo?“

TRI STARÉ DÁMY PLETÚ PONOŽKY SMRTI

Občas sa mi zdalo, že sa so mnou deje niečo čudné, ale väčšinou to rýchlo prešlo. Táto nekonečná halucinácia však na mňa bola už príliš. Zvyšok školského roka sa zdalo, že celá škola so mnou hrá nejakú hru. Spolužiaci sa tvárili, akoby úprimne a bez najmenších pochybností verili, že pani Kerrová – energická blondína, ktorú som v živote nevidel, kým na konci exkurzie nenastúpila do nášho autobusu – nás učí matiku už od Vianoc.

Sem-tam som skúsil pred niekým utrušiť pár slov o pani Doddsovej a sledoval som, či sa dotyčný nezarazí, ale pozerali sa na mňa ako na hlupáka.

Už som im takmer uveril, že Doddsová nikdy neexistovala.

Takmer.

Grover ma však neoblafol. Keď som pred ním vyslovil meno Doddsová, najprv zaváhal a potom vyhlásil, že neexistuje. No ja som vedel, že mi klame.

Niečo sa dialo. V tom múzeu sa niečo stalo.

Cez deň som nemal veľa času o tom uvažovať, ale

v noci ma pri predstave Doddsovej s pazúrmí a kožovitými krídlami oblieval studený pot.

Nezvyčajné počasie pokračovalo, čo moje rozpoloženie nijako nezlepšilo. Počas jednej noci hromobitie rozbilo okná na mojej izbe v internáte. O pár dní sa len päťdesiat míľ od akadémie Yancy prehnalo najväčšie tornádo, aké kedy v údolí rieky Hudson zaznamenali. Medzi aktualitami preberanými na náuke o spoločnosti sa vyskytovalo nezvyčajne veľa správ o malých lietadlách, ktoré sa v tom roku vplyvom náhlych náporov vetra zrútili do Atlantiku.

Väčšinu času som si pripadal mrzutý a podráždený. Zo školy som namiesto trojok nosil päťky. Čoraz viac som bojoval s Nancy Bobofitovou a s jej kamoškami. Takmer každú hodinu ma posielali za dvere.

Nakoniec, keď sa ma pán Nicoll, náš angličtinár, miliónty raz opýtal, prečo som sa neráčil pripraviť na previerku z pravopisu, stratil som nervy. Vynadal som mu do starých ochmelencov. Ani som presne nevedel, čo to znamená, ale znelo to dobre.

Na ďalší týždeň poslal riaditeľ mame list s oficiálnym oznámením: na budúci rok ma v akadémii Yancy nechcú vidieť.

Fajn, povedal som si. To je vážne fajn.

Cnelo sa mi po domove.

Chcelo sa mi byť s mamou v našom starom byte v Upper East Side aj za cenu, že by som musel ísť do štátnej školy a znášať svojho hnusného nevlastného otca a jeho stupídne kartárske večierky.

No aj tak... Niektoré veci z Yancy by mi chýbali. Pohľad z okna izby na lesy a riekku Hudson v dialke, vôňa borovic. Chýbal by mi Grover – bol to dobrý kamarát, aj keď čudný. Robil som si starosti, ako bezo mňa prežije nasledujúci rok.

A chýbali by mi aj hodiny latinčiny – tie Brunnerove bláznivé turnajové dni a jeho skalopevné presvedčenie, že uspejem.

Pred blížiacim sa skúškovým týždňom som sa pripravoval na jediný test, a to z latinčiny. Nezabudol som, čo mi Brunner vravel: že jeho predmet je pre mňa životne dôležitý. Netušil som, prečo to tak je, ale začínal som mu veriť.

Večer pred záverečnými skúškami som bol už taký zúfalý, že som šmaril Cambridgeský úvod do gréckej mytológie o zem. Slová mi utekali zo stránok, písmeňná mi vírili v hlave a robili osmičky, akoby jazdili na skejtborde. Ani za svet som si nedokázal zapamätať rozdiel medzi Cheirónom a Charónom alebo Polydektom a Polydeukom. A časovanie latinských slovíes? Na to som mohol rovno zabudnúť.

Prechádzal som sa po izbe a zdalo sa mi, že mi pod košeľou behajú mravce.

Spomenul som si na vážny Brunnerov výraz, na jeho tisícročné oči. Od vás chcem len to najlepšie, Jackson.

Zhlboka som sa nadýchol. Zobral som učebnicu mytológie.

Nikdy predtým som nežiadal učiteľa o pomoc. Možno keby som sa s Brunnerom porozprával, niečo by mi naznačil. Aspoň by som sa mu mohol vopred ospravedlniť za tú veľkú tučnú guľu, ktorú s najväčšou pravdepodobnosťou vyfasujem z jeho testu. Nechcel som odísť z akadémiie Yancy a nechať ho myslieť si, že som sa nesnažil.

Vybral som sa dole do učiteľských kabinetov. Väčšinou boli tmavé a prázdne, ale Brunner mal pootvorené dvere a svetlo z jeho okna dopadalo na dlážku chodby.

Od kľučky ma delili už len tri kroky, keď som z kabinetu začul hlasy. Brunner sa na niečo pýtal. Druhý hlas, ktorý rozhodne patril Groverovi, mu odpovedal: „... strach o Percyho, pane.“

Stuhol som.

Nemám vo zvyku počúvať cudzie rozhovory, ale skús nepočúvať, keď zistíš, že tvoj najlepší kamoš sa o tebe baví s dospelákom.

Prikradol som sa bližšie.

„... samého toto leto,“ práve hovoril Grover. „Chcem povedať, Blahovoľná priamo v škole! Teraz, keď to s istotou vieme a oni to vedia tiež...“

„Keď naňho pôjdeme zhurta, všetko len zhoršíme,“ uvažoval nahlas Brunner. „Potrebujeme, aby ten chlapec viac dozrel.“

„No možno už nemá čas. Veď termín letného slnovratu...“

„To sa bude musieť vyriešiť bez neho, Grover. Nechajme ho užívať si nevedomosť, kým ešte môže.“

„Pane, on ju videl...“

„Vidina,“ odporoval Brunner. „Hmla zoslaná na študentov a učiteľov ho o tom presvedčí.“

„Pane, ja... Ja nemôžem znovu zlyhať pri plnení svojich povinností,“ vzrušene vravel Grover priškrteným hlasom. „Viete, čo by to znamenalo.“

„Ty si nesklamal, Grover,“ chlácholil ho Brunner. „To ja som mal zistiť, čo bola zač. Teraz sa jednoducho musíme sústrediť na to, aby sme Percyho udržali pri živote do jesene...“

Učebnica mytológie sa mi vyšmykla z ruky a spadla na zem.

Brunner stíchol.

S búšiacim srdcom som zdvihol knihu a cúval som chodbou späť.

Po skle vo dverách Brunnerovho kabinetu prešiel tieň, tieň čohosi oveľa vyššieho než môj učiteľ pripútaný na invalidný vozík. Držal niečo, čo podozrivo pripomínalo luk.

Otvoril som najbližšie dvere a vkĺzol dnu.

O pár sekúnd som začul pomalé klap-klap-klap, podobné tlmeným úderom drevených kociek, a potom sa ozval zvuk, akoby hneď za mojimi dverami ňuchalo nejaké zviera. Pred sklenenou výplňou dverí sa objavila veľká tmavá postava, zastala, a potom pokračovala ďalej.

Po krku mi stekal pot.

Odkiaľsi z chodby sa ozval Brunner. „To nič,“ zamrmľal. „Od zimného slnovratu mám nervy v ťahu.“

„Aj ja,“ povedal Grover. „No bol by som prisahal...“

„Vráť sa naspäť do izby,“ povedal mu Brunner. „Zajtra tá čaká dlhý skúškový deň.“

„To mi ani nepripomínajte.“

V Brunnerovom kabinete sa zhaslo.

Čakal som potme celú večnosť.

Potom som konečne vykĺzol na chodbu a vybral sa hore do izby.

Grover ležal na posteli a študoval si svoje poznámky z latinčiny, akoby tam bol celý večer.

„Čau,“ pozdravil ma s kalným pohľadom. „Už si sa na ten test nadvil?“

Neodpovedal som.

„Vyzeráš hrozne,“ zamračil sa. „Stalo sa niečo?“

Otočil som sa, aby neprekukol môj výraz, a začal som sa chystať do postele.

Nerozumel som tomu, čo som počul tam dole. Najradšej by som si bol myslel, že sa mi to len zdalo.

V jednom som však mal jasno: Grover a Brunner o mne hovorili za mojím chrbtom. Podľa nich mi hrozí nejaké nebezpečenstvo.

Na druhý deň poobede, keď som odchádzal z trojhodinovej skúšky z latinčiny a zo všetkých tých gréckych a rímskych mien, v ktorých som narobil chyby, sa mi krížili oči, zavolať si ma Brunner späť.

Chvíľu som sa bál, že zistil, že som predošlý večer tajne počúval, ale o to zrejme nešlo.

„Percy,“ začal. „Nech ťa neznechutí, že odchádzaš z Yancy. Bude to... bude to tak najlepšie.“

Aj keď to hovoril láskavo, rozčulovalo ma to. Hovoril ticho, ale ostatní študenti, ktorí dokončovali test, ho mohli počuť. Nancy Bobofitová sa na mňa uškrnula a jedovato zošpúlila pery, akoby mi posielala pusu na rozlúčku.

Zabrblal som: „Dobre, pane.“

„Chcem povedať...“ Brunner sa posúval so svojím vozíčkom sem a zase tam, akoby nevedel, ako pokračovať. „Toto pre teba nie je to pravé miesto. Bola to len otázka času.“

Takmer som sa rozplakal.

Môj obľúbený učiteľ pred celou triedou tvrdí, že som nemohol školu zvládnuť. Najprv celý rok vyhlasuje, ako mi verí, a zrazu mi vraj to vykopnutie bolo súdené.

„Dobre,“ povedal som trasľavým hlasom.

„Nie, nie,“ pokrútil hlavou Brunner. „Celé som to pokazil. Snažil som sa povedať, že... ty nie si normálny, Percy. Nie je to nič, za čo by...“

„Vďaka,“ vyhlíkol som. „Ďakujem pekne, pane, že ste mi to pripomenuli.“

„Percy...“

V tej chvíli som však už bol fuč.

V posledný deň skúšok som si pchal oblečenie do kufra. Ostatní chalani vtipkovali a preberali plány na prázdniny. Jeden sa chystal na túry do Švajčiarska,

d'alší na mesačnú plavbu po Karibiku. Boli to malí chuligáni ako ja, ale na rozdiel odo mňa bohatí malí chuligáni. Synáčikovia riaditeľov, veľvyslancov alebo iných zbohatlíkov. Ja som bol nula z rodiny núl.

Pýtali sa ma, čo budem robiť v lete, a ja som im povedal, že sa vraciam do mesta.

Nevysvetľoval som, že si budem musieť nájsť brigádu – niečo ako prechádzky so psami alebo predávanie predplatného na časopisy – a vo voľnom čase si lámať hlavu, kam na jeseň nastúpim do školy.

„Páni,“ vyprskol jeden chalan. „No to je super.“

A potom pokračovali vo svojom rozhovore, akoby som ani neexistoval.

Jediný človek, s ktorým sa mi nechcelo lúčiť, bol Grover, ale ako sa ukázalo, ani som to nemusel robiť. Rezervoval si lístok na Manhattan na ten istý autobus ako ja, takže do mesta sme mierili spolu.

Počas cesty sa Grover nervózne otáčal do uličky a pozoroval ostatných cestujúcich. Uvedomil som si, že sa takto nepokojne správal vždy, keď sme opustili Yancy, akoby čakal, že sa stane niečo zlé. Kedysi som si myslel, že sa bojí, aby sa mu niekto neposmieval. No tu v autobuse nikto taký nebol.

Nakoniec som to už nevydržal.

Spýtal som sa ho: „Hľadáš Blahovoľných?“

Grover takmer vyskočil zo sedadla. „Čo... čo tým myslíš?“

Priznal som, že večer pred skúškou som počul jeho rozhovor s Brunnerom.

Groverovi zašklbalo kútikom oka. „Čo všetko si počul?“

„No... dokopy nič. Čo je termín letného slnovratu?“

Strhol sa. „Pozri, Percy... Len som sa o teba bál, chápeš? Chcem povedať, tie halucinácie o diabolských matikárkach...“

„Grover...“

„A povedal som Brunnerovi, že si možno vynervovaný alebo čo, lebo nijaká pani Doddsová neexistuje a...“

„Grover, ty fakt nevieš klamať.“

Očerveneli mu uši.

Z vrecka košele vytiahol zababranú vizitku. „Vezmi si to, dobre? Keby si ma v lete náhodou potreboval...“

Vizitka bola vytlačená ozdobným písmom, ktoré dalo mojim dyslektickým očiam zabráť, ale nakoniec som rozlúštil niečo ako:

Grover Underwood
opatrovník

Vrch polokrvných
Long Island, New York
(8000) 009-0009

„Vrch polokrv...?“

„Psst!“ zarazil ma. „To je moja, hm... letná adresa.“

To mi vyrazilo dych. Groverovi rodičia majú nejaké letné sídlo! Nikdy mi nenapadlo, že by mohol byť rovnako bohatý ako ostatní z Yancy.

„Aha,“ zamračil som sa. „Pre prípad, že by som ťa v lete chcel napríklad navštíviť.“

Prikývol. „Alebo... keby si ma potreboval.“

„Prečo by som ťa mal potrebovať?“

Vyslovil som to drsnejšie, než som chcel.

Grover očervenel ako paprika. „Pozri, Percy, ja ťa... ja ťa mám tak trochu chrániť.“

Vyvalil som naňho oči.

Celý rok som sa púšťal do bitiek, len aby ho nezmlátili. Obavy, ako bezo mňa prežije budúci rok, mi nedali spávať. A teraz sa bude tváriť, že on vlastne chráni mňa.

„Grover,“ nadhodil som, „a pred čím ma máš akože chrániť?“

Pod nohami sa nám ozvalo hlasné škrípanie. Z prístrojovej dosky sa vyvalil čierny dym a autobus naplnil smrad pokazených vajec. Šofér zahrešil a zašiel ku krajnici.

Po niekoľkokomínútovom prehrabovaní v motore oznámil, že všetci musíme vystúpiť. Grover a ja sme vyšli von s ostatnými.

Stáli sme na štátnej ceste – na mieste, ktoré si človek ani len nevšimne, kým na ňom neuviazne. Na našej strane nebolo nič okrem javorov a odpadkov z prechádzajúcich áut. Na druhej strane, za štyrmi pásmi asfaltu lesknúceho sa v poludňajšej horúčave, stál staromódny stánok s ovocím.

Tovar vyzeral fakt dobre: debny naložené krvavočervenými čerešňami a jablkami, vlašskými orechmi a mar-

huľami, džbány jablčného muštu vo vani plnej ľadu na nohách v tvare pazúrov. Neboli tam nijakí zákazníci, len tri staré dámy. Sedeli v hojdacích kreslách v tieni javora a plietli ten najväčší pár ponožiek, aký som kedy videl.

Chcem povedať, že tie ponožky boli veľké ako svetre, ale pritom to vážne boli ponožky. Dáma vpravo plietla jednu. Dáma vľavo plietla druhú. A tá uprostred držala obrovský kôš oceľovomodrej vlny.

Všetky tri vyzerali hrozne staro. Mali bledé tváre zošúverené ako ovocné šupky a strieborné vlasy zviazané dozadu bielymi šatkami. Z vyblednutých bavlnených šiat im trčali kostnaté ruky.

A najčudnejšie bolo, že hľadeli priamo na mňa.

Pozrel som na Grovera a chcel som niečo prehodiť, ale všimol som si, že by sa v ňom krvi nedorezal. Pošklbávalo mu nosom.

„Grover?“ oslovil som ho. „Hej, človeče...“

„Povedz mi, že sa nepozerajú na teba. Pozerajú sa, však?“

„Áno. Je to čudné, nezdá sa ti? Myslíš, že by mi tie ponožky sadli?“

„To nie je vtip, Percy. To nie je vôbec nijaký vtip.“

Stará žena uprostred vytiahla obrovské nožnice – zlaté a strieborné, s dlhými čepelami, podobné nožniciam na ovce. Počul som, ako Grover zatajil dych.

„Nastúpime do autobusu,“ navrhol. „Pod’.“

„Čože?“ zajačal som. „Je tam aspoň tisíc stupňov.“

„Rýchlo!“ Otvoril dvere a vyliezol hore, ale ja som zostal vonku.

Staré dámy na druhej strane cesty ma stále pozorovali. Tá prostredná prestrihla vlnu a ja by som bol prisahal, že som to „šmik“ počul aj v hluku štvorprúdovej premávky. Jej dve kamarátky zmotali oceľovomodré ponožky a ja som uvažoval, pre koho asi sú – či pre yetiho, alebo pre godzilu.

V zadnej časti autobusu šofér vytrhol z motora veľký kus dymiaceho kovu. Autobus sa zatriasol a motor znovu naskočil.

Cestujúci zajasali.

„Dofrasa!“ ulľavil si šofér a plesol čiapkou po autobuse. „Všetci nastupovať!“

Len čo sme sa pohli, začala ma drviť zimnica ako pri chrípke.

Grover nevyzeral o nič lepšie. Triasol sa a drkotal zubami.

„Grover!“

„No?“

„Čo mi to tajíš?“

Utrel si čelo rukávom košele. „Percy, čo si videl pri tom stánku s ovocím?“

„Myslíš tie staré dámy? Čo je s nimi? Nie sú ako... Doddsová, však?“

Tváril sa dosť čudne, ale mal som pocit, že tie ženy pri ovocnom stánku boli niečo oveľa, oveľa horšie než Doddsová. Naliehal: „Skrátka mi povedz, čo si videl.“

„Tá prostredná vytiahla nožnice a odstrihla vlnu.“

Grover zavrel oči a prstami urobil pohyb, akoby sa

križoval, ale nebolo to úplne ono. Bolo to niečo iné, niečo akoby – staršie.

Pokračoval: „Videl si, ako prestrihla vlákno.“

„Áno. A čo sa stalo?“ No už keď som to vyslovoval, vedel som, že sa stalo niečo veľmi dôležité.

„To hádam nie,“ zahundral Grover. Začal si hrýzť palec. „Nechcem, aby to dopadlo ako naposledy.“

„Kedy naposledy?“

„Vždy šiesta trieda. Nikdy sa nedostanú cez šestku.“

„Grover!“ zareval som, pretože mi fakt začínal naháňať strach. „Čo to trepeš?“

„Dovoľ mi odprevadiť ťa od autobusu domov. Sľúb mi, že pôjdeme spolu.“

Nevidel som v tom nijaký zmysel, ale sľúbil som mu to.

„To je nejaká povera alebo čo?“ spýtal som sa ho. Nedostal som nijakú odpoveď.

„Grover, to prestrihnutie vlny... znamená to, že niekto zomrie?“

Žalostne sa na mňa pozrel, akoby už v duchu vyberal kvety, ktoré by som rád videl na svojej truhle.

GROVER NEČAKANE PRÍDE O NOHAVICE

Teraz sa musím priznať: len čo sme prišli na autobusovú stanicu, zbavil som sa Grovera.

Ja viem, ja viem. Nebolo to odo mňa pekné. Grover ma však desil, pozeral sa na mňa, akoby som už bol po smrti, a hundral si: „Prečo sa to stále opakuje?“ a: „Prečo sa to zakaždým musí stať v šestke?“

Keď bol Grover nervózny, vždy musel ísť na záchod. Takže ma neprekvapilo, že po vystúpení zo mňa vymámil sľub, že ho počkám, a zamieril rovno na toalety. A ja som namiesto čakania schmatol kufor, vykĺzol som von a stopol prvý taxík do mesta.

„Roh Východnej stoštvrtej a Prvej,“ povedal som šoférovi.

Pár slov o mojej mame, než sa s ňou zoznámim:

Volá sa Sally Jacksonová a je to ten najlepší človek na svete. To len potvrdzuje moju teóriu, že najlepší ľudia mávajú príšernú smolu. Jej rodičia zahynuli pri leteckom nešťastí, keď mala päť rokov, a vychovával ju strýko, ktorý sa o ňu veľmi nestaral. Chcela sa stať spisovateľkou

a počas celej strednej školy pracovala, aby si našetrila a mohla ísť na vysokú s dobrými hodinami tvorivého písania. Potom strýko dostal rakovinu a ona musela v poslednom ročníku odísť zo školy a starať sa oňho. Keď zomrel, zostala bez peňazí, bez rodiny a bez diplomu.

Jediná dobrá vec, ktorú kedy zažila, bolo stretnutie s mojím otcom.

Ja si ho vôbec nepamätám, vybavuje sa mi len nejaký teplý jas, možno z jeho úsmevu. Mama o ňom hovorila nerada, lebo ju to vždy príšerne dojímalo. Nemala ani nijaké jeho fotky.

Aby bolo jasné – neboli manželia. Povedala mi, že to bol bohatý a významný človek a svoj vzťah tajili. Potom sa otec jedného dňa vydal cez Atlantik na nejakú dôležitú cestu a už sa nevrátil.

Stratil sa na mori, povedala mi mama. Nezomrel. Stratil sa na mori.

Mama príležitostne pracovala, chodila do večerných kurzov, aby dokončila strednú školu, a sama ma vychovávala. Nikdy sa nestážovala ani nehnevala. Ani raz. No ja som vedel, že to so mnou nemala ľahké.

Nakoniec sa vydala za Gaba Ugliana. Bol príjemný asi tak prvých tridsať sekúnd po ich zoznámení a potom sa z neho vykľul prvotriedny kretén. Už ako malý som mu začal hovoriť Smradľavý Gabe. Áno, ten chlap páchol ako plesnivá cesnaková pizza zabalená do treniek po telocviku.

Mama mala s nami dvoma dosť ťažký život. To ako Smradľavý Gabe so mnou a s ňou zaobchádzal, ako

som s ním vychádzal ja... No, vytvoríš si predstavu, keď ti opíšem, aké privítanie ma doma čakalo.

Vošiel som do nášho malého bytu a dúfal som, že mama sa už vrátila z práce. Namiesto nej však v obývačke tvrdol Smradľavý Gabe a mastil poker so svojimi kompánmi. V televízii reval športový kanál a po celom koberci sa povalovali plechovky od piva.

Gabe takmer ani nezdvihol oči a s cigarou v ústach precedil cez zuby: „Tak si doma.“

„Kde je mama?“

„Zarezáva,“ zavrčal. „Máš nejaké prachy?“

No prosím. Nijaké „Vitaj späť. Rád ťa vidím. Ako si sa mal posledného pol roka?“

Gabe pribral. Vyzeral ako mrož bez klov, navlečený v handrách z druhej ruky. Na hlave mal dokopy asi tri vlasý ulízané cez holú lebku, akoby mu to mohlo pridať na kráse alebo čo.

Šéfoval obchodu s elektronikou v Queense, ale väčšinu času vyesedával doma. Nechápem, prečo ho už dávno nevyhodili. Len bral prachy a míňal ich na cigary, z ktorých smradu sa mi dvíhal žalúdok, a samozrejme, za pivo. Večne do seba lial pivo. Keď som bol doma, čakal, že prispejem do jeho fondov na hazard. Hovoril tomu „tajomstvo medzi nami chlapmi“. Naznačoval mi tým, že keby som to prezradil mame, vytrasie zo mňa dušu.

„Nijaké prachy nemám,“ oznámil som mu.

Gabe nadvihol masťné obočie.

Dokázal vyňuchať peniaze ako stopovací pes, čo

ma prekvapovalo, pretože jeho vlastný smrad prekryval všetko ostatné.

„Zo stanice si prišiel taxíkom,“ vyhlásil. „Platil si asi dvadsiatkou. Dostal si späť šesť alebo sedem ba-biek. Keď niekto čaká, že bude bývať pod touto strechou, mal by aj soliť. Nemám pravdu, Eddie?“

Eddie, správca bytového domu, si ma premeral, akoby ma chápал. „Ale, Gabe,“ povedal. „Veď ten chlapec ešte len prišiel.“

„Nemám pravdu?“ dožadoval sa odpovede Gabe.

Eddie sa zamračil do misky praclíkov. Zvyšní dvaja chlapíci si naraz prdli.

„Dobre,“ zamrmlal som. Vylovil som z vrecka zväzok dolárov a hodil ich na stôl. „Dúfam, že prehráš.“

„Prišlo tvoje vysvedčenie, ty chytrák!“ zahučal. „Ja by som na tvojom mieste nebol taký drzý!“

Zabuchol som za sebou dvere svojej izby, čo vlastne nebola mojou izbou. Počas školského roka to bola Gabova „študovňa“. Neštudoval nič okrem starých motoristických časopisov, ale veľmi rád hádzal moje veci do záchoda, nechával zablatené topánky na oken-nom parapete a robil, čo sa dalo, aby všetko zasmradil odpornou kolínskou, cigarami a zvetraným pivom.

Položil som kufor na posteľ. Domov, sladký domov.

Gabov smrad bol takmer horší než zlé sny o Doddsovej alebo zvuk nožničiek, ktorými stará dáma s ovocím prestrihla vlnené vlákno.

Len čo som si na to spomenul, podlomili sa mi ko-

lená. Spomenul som si na Groverov vydesený výraz a na to, ako ma prinútil sľúbiť, že nepôjdem domov bez neho. Zrazu ma zamrazilo. Cítil som, akoby ma niekto – alebo niečo – špehovalo, možno sa to už vlieklo hore schodmi a rástli tomu hrozné dlhé pazúry.

Potom som začul mamin hlas: „Percy?“

Otvorila dvere a strach sa rozplynul. Mama dokáže zariadiť, že mi je fajn, už len keď vojde do izby. Oči jej žiarili a dúhovky menili vo svetle farbu. Jej úsmev ma hrial ako perina. V dlhých hnedých vlasoch mala pár sivých pramienkov, ale nikdy sa mi nezдалa stará. Keď sa na mňa pozrela, mal som pocit, že na mne vidí len to dobré a nič zlé. Nikdy som ju nepočul zvýšiť hlas ani povedať niekomu niečo škaredé, dokonca ani mne a Gabovi.

„Ach, Percy,“ pevne ma objala. „Nemôžem tomu uveriť. Od Vianoc si poriadne vyrástol!“

Jej červeno-bielo-modrá pracovná uniforma voňala po tých najlepších veciach na svete: po čokoláde, sladkom drievku a všetkých dobrotách, čo predávala v cukrárni na stanici Grand Central. Priniesla mi veľké vrečko „vzoriek zdarma“ ako vždy, keď som sa vrátil domov.

Sadli sme si spolu na okraj postele. Pustil som sa do kyslých čučoriedkových tyčiniek a mama mi prehrabla vlasy a chcela vedieť všetko, čo som jej nenapísal v listoch. To, že ma vylúčili, nespomenula ani slovom. Zdalo sa, že jej to neprekáža. No trápilo ju, či som v poriadku. Darilo sa jej chlapčekovi?

Frflal som, že ma dusí a aby mi dala pokoj a tak, ale tajne som sa fakt veľmi, veľmi tešil, že som s ňou.

Gabe z vedľajšej izby zareval: „Hej, Sally! Čo tak fazuľová omáčka?“

Zaťal som zuby.

Moja mama je najmilšia žena na svete. Mala si vziať nejakého milionára, nie takého hlupáka, ako je Gabe.

Kvôli nej som sa snažil o svojich posledných dňoch v akadémii Yancy hovoriť veselo. Povedal som jej, že to vylúčenie ma veľmi nemrzí. Tentoraz som vydržal takmer celý rok. Našiel som si nových kamarátov. Latinčina mi šla celkom dobre. A úprimne povedané, tie bitky neboli také strašné, ako tvrdí riaditeľ. Akadémiu Yancy som si obľúbil. Fakt. Takmer som presvedčil sám seba, že som ten rok zvládol dobre. Keď som pomyslel na Grovera a na Brunnera, stiahlo mi hrdlo. Ani Nancy Bobofitová mi už nepripadala taká zlá.

Až do tej návštevy múzea...

„Čo sa stalo?“ spýtala sa mama. Prepichovala ma očami, pokúšala sa zo mňa vytiahnuť všetko. „Nevydesilo ťa niečo?“

„Nie, mami.“

Nemal som z toho klamstva dobrý pocit. Chcel som jej povedať o Doddsovej a o troch starých dámach s ňou, ale zdalo sa mi, že by to vyznelo hlúpo.

Zovrela pery. Vedela, že niečo tajím, ale netlačila na mňa.

„Mám pre teba prekvapenie,“ usmiala sa. „Pôjdeme k moru.“

Vyvalil som oči: „Do Montauku?“

„Na tri dni – do tej istej chaty.“

„Kedy?“

Usmiala sa: „Len čo sa prezlečiem.“

Nemohol som tomu uveriť. Nebol som s mamou v Montauku už dve letá za sebou, pretože Gabe vyhlásil, že na to nemáme prachy.

Gabe sa zjavil vo dverách a zavrčal: „Čo bude s tou fazuľovou omáčkou, Sally? Nepočula si?“

Najradšej by som mu jednu vrazil, ale pozrel som sa mame do očí a pochopil som, že mi ponúka dohodu: ešte chvíľu mám byť ku Gabovi príjemný. Len kým sa mama vychystá do Montauku. A potom odtiaľto vypadneme.

„Už idem, zlatko,“ povedala Gabovi. „Len sme sa rozprávali o tom výlete.“

Gabe privrel oči: „O výlete? Chceš povedať, že si to myslela vážne?“

„Ja som to vedel,“ zamrmlal som. „Nenechá nás odísť.“

„Samozrejme, že nechá,“ pokojne vyhlásila mama. „Tvoj nevlastný otec si len robí starosti o peniaze. To je všetko. A navyše,“ dodala, „Gabriel sa nemusí uspokojiť len s fazuľovou omáčkou. Urobím mu aj omáčku s mäsom, aby mu to vystačilo na celý víkend. A s avokádovou pastou. A s kyslou smotanou. Jednoduchou so všetkým, čo k tomu patrí.“

Gaba to trochu obmäkčilo. „Takže prachy na ten výlet si vezmeš z tvojho fondu na šaty, jasné?“

„Áno, miláčik,“ prikývla mama.

„A nebudeš sa s mojím autom nikde potĺkať, pôjdeš len tam a späť.“

„Dáme si veľký pozor.“

Gabe sa poškriabal na dvojitej brade. „Keď sa pohneš s tým jedlom... A ak sa mladý ospravedlní, že ma vyrušil pri pokeri, tak možno...“

Možno keby som ťa kopol medzi nohy, pomyslel som si, až by si týždeň pištal ako baba...

No mama ma očami varovala, aby som Gaba nerozčuľoval.

Prečo sa vôbec dala dokopy s týmto chlapom? chcelo sa mi zarevať. Prečo sa nevykašle na to, čo si on myslí?

„Ospravedlňujem sa,“ zahundral som. „Fakt ma mrzí, že som prerušil tvoju ohromne dôležitú partiu pokeru. Prosím, čo najskôr sa k nej vráť.“

Gabe privrel oči. Jeho slepačí mozog sa zrejme pokúšal objaviť v mojom vyhlásení niečo zádrapčivé.

„Dobre, dobre,“ usúdil nakoniec.

Vrátil sa ku kartám.

„Ďakujem, Percy,“ povedala mama. „Až dorazíme do Montauku, porozprávame sa ešte o tom... čo si mi zabudol povedať, dobre?“

Chvíľu sa mi zdalo, že v jej očiach som zazrel úzkosť – rovnakú úzkosť, akú som si všimol u Grovera v autobuse –, akoby aj mama cítila nejaký divný chlad vo vzduchu.

Potom sa však znovu usmiala a ja som si povedal,

že som sa asi mýlil. Prehrabla mi vlasy a šla Gabovi nachystať omáčku.

O hodinu sme boli pripravení na odchod.

Gabe si spravil v pokeri prestávku, aby si vychutnal pohľad na to, ako vlečiem mamine tašky do auta. V jednom kuse frflal a kňučal, že na celý víkend príde o jej kuchyňu a o svoju káru camaro z roku 1978 – o tú mu šlo predovšetkým.

„Na tom aute nebude ani škrabanec, ty chytrák,“ varoval ma, keď som nakladal poslednú tašku. „Ani jediný škrabanček.“

Ako by som mal – v dvanástich rokoch – šoférovať ja. No to bolo Gabovi jedno. Aj keby sa mu na kapotu vyondela čajka, zvalil by to nakoniec na mňa.

Pozoroval som, ako sa vlečie späť k činžiaku, a tak som sa rozčúlil, že som spravil niečo, čo nedokážem vysvetliť. Keď Gabe vošiel do dverí, urobil som gesto, ktoré som videl u Grovera v autobuse – akýsi pohyb rukou, ktorý mal zažehnať zlo. Zovrel som ruku na srdci a potom som ju natiahol ku Gabovi. Ochranné sito vo dverách sa za ním zabuchlo tak prudko, až ho treslo do zadku a sotilo ho ku schodom, akoby ho vystrelili z dela. Možno za to mohol len vietor alebo zlomené pánty, ale neobťažoval som sa zistiť to.

Nasadol som do auta a povedal mame, nech dupne na plyn.

Prenajatá chata stála na južnom pobreží, ďaleko na špičke Long Islandu. Bola to malá pastelová škatuľa s vyblednutými závesmi, napoly pochovaná v dunách. V obliečkach ste vždy našli piesok a v skriniach pavúky a more bolo väčšinou príliš studené na to, aby sa v ňom dalo kúpať.

No ja som to miesto zbožňoval.

Do Montauku sme jazdili, už keď som bol malý. A mama ešte dlhšie. Nikdy to nepovedala priamo, ale ja som vedel, prečo je pre ňu tá pláž dôležitá. Na tom mieste sa zoznámila s mojím otcom.

Čím viac sme sa približovali k Montauku, tým mladšie mama vyzerala – roky starostí a práce jej mizli z tváre. Jej oči nadobúdali farbu mora.

Dorazili sme tam za súmraku, otvorili sme všetky okná na chate a trochu sme sa umyli. Prešli sme sa po pláži, krmili sme čajky modrými kukuričnými lupienkami a cmúľali tvrdé cukríky, modré karamelky a ostatné vzorky zadarmo, ktoré mama priniesla z práce.

Tú modrú farbu jedla by som asi mal vysvetliť.

Vieš, Gabe raz povedal mame, nech na modré jedlo zabudne. Pohádali sa a spočiatku sa zdalo, že o nič nejde. Lenže mama sa odvtedy išla pretrhnúť, aby mohla jesť modré veci. Piekla modré narodeninové torty. Mixovala čučoriedkové krémy. Kupovala modré kukuričné tortillové čipsy a nosila z cukrárne modré sladkosti. Toto – a to, že si radšej nechala dievčenské meno Jacksonová namiesto toho, aby si začala hovoriť

pani Uglianová – dokazovalo, že si ju Gabe úplne neomotal okolo prsta. Mala v sebe kus vzdorovitosti rovnako ako ja.

Po zotmení sme si založili oheň a opiekli klobásky. Mama mi rozprávala historky z detstva – z obdobia, než jej rodičia zahynuli pri leteckom nešťastí. Hovorila mi o knihách, ktoré chce napísať, až bude mať dosť peňazí, aby odišla z cukrárne.

Nakoniec som nabral odvahu spýtať sa jej na to, na čo som myslel od príchodu do Montauku – na svojho otca. Mame sa zahmlili oči. Predpokladal som, že mi povie to čo vždy, ale stále ma bavilo počúvať to.

„Bol láskavý, Percy,“ začala. „Vysoký, krásny a silný. No aj nežný. Tie čierne vlasy si zdedil po ňom. A takisto zelené oči.“

Mama vytiahla z vrečka sladkostí modrý cukrík. „Keby tá tak mohol vidieť, Percy. Bol by na teba veľmi pyšný.“

Rozmýšľal som, ako môže niečo také povedať. Čo už je na mne také úžasné? Hyperaktívny dyslektik so štvorkami na vysvedčení, vyhodený zo školy šiesty raz za šesť rokov.

„Koľko som mal rokov?“ spýtal som sa. „Myslím... keď odišiel.“

Pozerala sa do ohňa. „Strávili sme spolu len jedno leto, Percy. Práve tu na tejto pláži. V tejto chate.“

„Ale... ako malého ma poznal, nie?“

„To nie, zlatko. Vedel, že čakám dieťa, ale nikdy ťa nevidel. Musel odísť, skôr ako si sa narodil.“

Nešlo mi to dokopy s faktom, že som si akosi pamätal... niečo o svojom otcovi. Ten teplý jas. Úsmev.

Vždy som si myslel, že ma ako dieťa poznal. Mama mi to nikdy nepovedala priamo, ale aj tak som mal pocit, že to tak muselo byť. A teraz, keď som počul, že ma nikdy nevidel...

Hneval som sa na otca. Možno to bola hlúposť, ale nenávidel som ho za to, že sa musel vydať na more, že nemal odvahu si mamu vziať. Opustil nás a my sme skončili so Smradľavým Gabom.“

„Pošleš ma zase preč?“ spýtal som sa jej. „Do ďalšej internátnej školy?“

„Ja neviem, zlatko,“ sťažka vzdychla. „Myslím... myslím, že budeme musieť niečo urobiť.“

„Pretože ma nechceš pri sebe?“ Sotva som to vyslovil, už som to ľutoval.

Mame vhrkli do očí slzy. Chytila ma za ruku a pevne mi ju stisla. „Ach, Percy, to nie. Ja... ja musím, zlatko. Pre tvoje dobro. Musím ťa poslať preč.“

Jej slová mi pripomínali, čo povedal Brunner – že pre mňa bude najlepšie opustiť Yancy.

„Pretože nie som normálny,“ prehodil som.

„Vravíš to, akoby to bolo niečo zlé, Percy. No nevedomuješ si, aký si dôležitý. Myslela som si, že akadémia Yancy bude dosť ďaleko. Dúfala som, že tam budeš konečne v bezpečí.“

„V bezpečí pred čím?“

Pozrela sa na mňa. Prepadli ma spomienky – na

všetky tie čudné, desivé veci, ktoré sa mi kedy stali. Na niektoré som sa pokúšal zabudnúť.

V tretej triede ma na ihrisku sledoval chlapík v čiernom kabáte. Keď mu učiteľky pohrozili políciou, s hundraním odišiel. Nikto mi neveril, že pod klobúkom so širokou strechou mal len jedno oko, presne uprostred čela.

A predtým – fakt dávna spomienka – ma učiteľka v jasliach náhodou dala spať na ležadlo, kam sa vplazil had. Keď ma mama prišla vyzdvihnúť, spustila príšerný krik. Našla ma, ako sa hrám s bezvládnym šupinatým povrazom, ktorý sa mi buclatými bábätkovskými rúčkami nejako podarilo zaškrtiť.

V každej škole sa mi prihodilo niečo strašidelné alebo nebezpečné a ja som z nej musel odísť.

Vedel som, že by som mal mame porozprávať o starých dámach pri stánku s ovocím, o pani Doddsovej v múzeu umenia a aj o divnej halucinácii, že som matikárku rozrezal mečom a ona sa premenila na prach. No nedokázal som jej to povedať. Mal som čudný pocit, že by to náš výlet do Montauku ukončilo, a to som nechcel.

„Snažila som sa mať ťa tak blízko seba, ako to šlo,“ vyhlásila mama. „Povedali mi, že je to chyba. Existuje však len jedno ďalšie riešenie, Percy – miesto, kam ťa chcel poslať tvoj otec. A ja jednoducho... ja to jednoducho nedokážem urobiť.“

„Môj otec chcel, aby som šiel do nejakej špeciálnej školy?“

„Do školy nie,“ mäkko mi odvetila mama. „Do letného tábora.“

Zatočila sa mi z toho hlava. Prečo by otec – ktorý nepočkal ani na moje narodenie – hovoril mame o nejakom letnom tábore? A ak je to také dôležité, prečo mi to doteraz neprezradila?

„Mrzí ma to, Percy,“ poznamenala, keď videla, ako sa tvárim, „ale nemôžem o tom hovoriť. Nevedela som ťa tam poslať. Mohlo by to totiž znamenať, že ťa už nikdy neuvidím.“

„Nikdy? Veď ak je to len letný tábor...“

Otočila sa k ohňu. Z jej výrazu som pochopil, že keby som sa vypytoval ďalej, rozplakala by sa.

V tú noc som mal živý sen.

Na pláži zúrila búrka a na okraji príboja sa navzájom pokúšali zabiť dve krásne zvieratá: biely kôň a zlatý orol. Orol sa vrhol dolu a obrovskými pazúrmí sekol koňa do papule. Kôň sa vzoprel a kopol orla do krídel. Kým bojovali, zem dunela a odkiaľsi z hĺbky sa ozýval obludný hlas navádzajúci úbohé zvieratá, aby zápasili ešte nemilosrdnejšie.

Rozbehol som sa k nim. Uvedomoval som si, že ide o život a že ich musím zastaviť, ale utekal som pomaly. Vedel som, že to nestihnem. Pozoroval som, ako sa orol znáša strmhlav dole, zobák namierený na vyvalené konské oči, a zajačal som: „Nie!“

S ľaknutím som sa zobudil.

Vonku naozaj zúrila búrka, taká, čo láme stromy a strháva domy. Na pláži nebol ani kôň, ani orol, len

blesky, ktoré vytvárali falošné denné svetlo, a šesťmetrové vlny narážali do piesočných dún ako kanonáda.

Pri ďalšom zahrnutí sa zobudila aj mama. Posadila sa a s vyvalenými očami povedala: „Hurikán.“

Vedel som, že je to hlúposť. Na Long Islande takto skoro v lete nikdy nebývajú hurikány. No oceán na to zrejme zabudol. Napriek burácaniu vetra som začul vzdialený krik, nahnevaný, utrápený hlas, pri ktorom sa mi zježili všetky vlasy.

Potom sa niečo ozvalo oveľa bližšie, znelo to ako paličky v piesku. Zúfaly zvuk: niekto kričal a búchal na dvere našej chaty.

Mama v nočnej košeli vyskočila z postele a bleskurýchlo odomkla.

Vo dverách stál Grover a za ním sa valil dážď. No nebol... nebol to tak celkom Grover.

„Hľadám ťa celú noc,“ dychčal. „Ako si to predstavuješ?“

Mama sa na mňa zdesene pozrela – nezľakla sa Grovera, ale toho, prečo prišiel.

„Percy,“ snažila sa prekričať hukot dažďa. „Čo sa stalo v škole? Čo si mi zatajil?“

Bez dychu som civel na Grovera. Neveril som vlastným očiam.

„O Zeu kai alloi theoi!“ zareval. „Dýcha mi to na krk! Ty si jej to nepovedal?“

Tak ma to vykoľajilo, že som vôbec nezaregistroval jeho nadávku v starogréčtine, ale rozumel som jej dokonale. V tom šoku som sa ani nečudoval, ako sa sem

Grover dostal sám uprostred noci. Pretože Grover na seba nemal nohavice – a tam, kde mali byť nohy... kde mali byť nohy...

Mama na mňa vrhla prísny pohľad a tónom, ktorým som ju ešte nikdy nepočul hovoriť, ma vyzvala: „Percy, okamžite mi to povedz!“

Vykotkal som niečo o starých dámach pri stánku s ovocím a o pani Doddsovej. Mama ma prebodávala pohľadom a jej tvár vyzerala v žiari blesku mŕtvolne bledá.

Schmatla kabelku, hodila mi pršiplášť a rozkázala nám: „Už aj do auta. Obidvaja. Utekajte!“

Grover vyrazil k autu, ale nedalo sa povedať, že beží. Klusal, triasol chlpatým pozadím a ja som zrazu pochopil historku o svalovej chorobe jeho nôh. Pochopil som, prečo dokáže tak rýchlo bežať, ale pri chôdzi kríva.

Pretože tam, kde mal mať chodidlá, nijaké chodidlá neboli. Len kopytá.

MAMA MA UČÍ BOJOVAŤ S BÝKMI

Rútili sme sa nocou po tmavých vidieckych cestách. Do auta sa opieral vietor. Čelné sklo bičoval dážď. Neviem, ako mohla mama niečo vidieť, ale nespúšťala nohu z plynu.

Vo svetle blesku som sa vždy pozrel na Grovera, ktorý sedel vedľa mňa na zadnom sedadle, a uvažoval som, či som sa nezbláznil alebo či na sebe nemá nejaké nohavice z chlpatého koberca. No nie, šíril sa z neho pach, čo som si pamätal zo škôlkarských výletov do zoo: lanolín vychádzajúci zo srsti. Pach vlhkého zvieraťa zo statku.

Zmohol som sa len na otázku: „Takže ty a mama... sa poznáte?“

Grover sa letmo pozrel do spätného zrkadla, aj keď za nami nešlo nijaké auto. „Pravdupovediac, nie,“ vysvetľoval mi. „Osobne sme sa totiž nikdy nestretli. No vedela, že na teba dozerám.“

„Dozeráš?“

„Strážim ťa. Starám sa o to, aby sa ti nič nestalo. No to, že som tvoj kamarát, to som nepredstieral,“ dodal rýchlo. „Fakt som tvoj kamarát.“

„Hm... a čo si vlastne zač?“

„Na tom teraz nezáleží.“

„Nezáleží? Môj najlepší kamarát je od pása nadol somár...“

Grover vyrazil ostré chrapľavé: „Bé-he-he!“

Už predtým som ho počul vydávať tento zvuk, ale vždy som ho považoval za nervózny smiech. Až teraz mi došlo, že je to skôr podráždené bľačanie.

„Cap!“ vyhlásil.

„Čože?“

„Od pása nadol som cap.“

„Pred chvíľou si tvrdil, že na tom nezáleží.“

„Bé-he-he! Iní satyrovia by ťa za takú urážku udupali!“

„Počkaj, počkaj. Satyrovia? Myslíš ako... ako v tých Brunnerových bájach?“

„Tie staré dámy pri stánku s ovocím boli báje, Percy? Alebo pani Doddsová?“

„Tak ty priznávaš, že Doddsová existovala?“

„Jednoznačne.“

„Prečo potom...“

„Čím menej toho vieš, tým menej oblúd prilákaš,“ vyhlásil Grover, akoby to bola samozrejmosť. „Na ľudské oči sme zoslali hmlu. Dúfali sme, že Blahovolnú budeš považovať len za halucináciu. No nevyšlo to. Začal si si uvedomovať, kto si.“

„Ako to myslíš – kto som?“

Odkiaľsi spoza nás, bližšie než predtým, sa zasa začalo ozývať to čudné bučanie. Nech nás prenasledovalo čokoľvek, bolo nám to v pätách.

„Percy,“ začala mama, „musíme ti toho toľko vysvetliť, ale máme málo času. Najskôr ťa chceme dostať do bezpečia.“

„Do bezpečia pred čím? Kto po mne ide?“

„Ale, nikto výnimočný,“ odvetil Grover, zrejme ešte stále napálený pre tú poznámku o somárovi. „Len vládca mŕtvych a pár jeho najkrvilačnejších kamošov.“

„Grover!“

„Ospravedlňujem sa, pani Jacksonová. Mohli by ste, prosím, ísť rýchlejšie?“

Snažil som sa pochopiť, čo sa deje, ale nedokázal som to. Vedel som len, že to všetko nie je sen ani výplod mojej fantázie. Niečo také šialené by som si v živote nevymyslel.“

Mama prudko odbočila doľava. Ocitli sme sa na užšej ceste a hnali sa okolo tmavých fariem, zalesnených vrškov a bielych plotov s nápismi Samozber jahôd.

„Kam ideme?“ spýtal som sa.

„Do toho letného tábora, čo som ti spomínala.“ Mama hovorila zdanlivo pokojne, kvôli mne sa snažila nezmätkovať. „Na to miesto, kam ťa chcel poslať tvoj otec.“

„Na miesto, kam si ma ty poslať nechcela.“

„Zlatko,“ prosebne sa ku mne obrátila mama. „Aj bez toho je to pre mňa dosť ťažké. Skús to pochopiť. Hrozí ti nebezpečenstvo.“

„Pretože nejaké staré dámy odstrihli vlnu.“

„To neboli staré dámy,“ oznámil mi Grover. „Boli

to sudičky. Vieš, čo to znamená, že sa pred tebou objavili? Robia to, len keď máš... len keď má niekto zomrieť.“

„No tak prí! Povedal si ‚máš‘.“

„Nie. Povedal som ‚niekto‘.“

„Myslel si ‚ty‘ – akože ja.“

„Myslel som ‚ty‘ ako niekto. Nie ‚ty‘ ako ty.“

„Chlapci!“ napomenula nás mama.

Strhla volant doprava a ja som zazrel postavu, ktorej sa tak prudko vyhla – temnú vznášajúcu sa postavu, teraz už strácajúcu sa za nami v búrke.

„Čo to bolo?“ spýtal som sa.

„Už tam budeme,“ prehodila mama. Moju otázku ignorovala. „Už len jedna míľa. Prosím, prosím. Prosím!“

Nevedel som, kde je to „tam“, ale pristihol som sa pri tom, že sa nakláňam dopredu, čakám a túžim po tom, aby sme tam už konečne dorazili.

Vonku nebolo nič okrem dažďa a tmy – taká tá prázdna krajina, ktorú nájdete až na úplnom konci Long Islandu. Spomenul som si na Doddsovú a na chvíľu, keď sa premenila na tú vec so špicatými zubami a s kožovitými krídlami. Ruky a nohy mi zmeraveli v oneskorenom šoku. Ona vážne nebola človek. Mala ma zabiť.

Potom som si spomenul na Brunnera... a na ten meč, čo mi hodil. Než som sa na to stihol opýtať Grovera, zježili sa mi vlasy na zátylku. Prišerne sa zablysko, ozvala sa rana, až sa mi rozdrkotali zuby, a naše auto vybuchlo.

Pamätám si, že som si pripadal ako v beztiažovom stave, akoby ma drvili, opekali a splachovali zároveň.

So stenaním som odlepil čelo z chrbta vodičovho sedadla.

„Percy!“ vydesene skríkla mama.

„Nič sa mi nestalo.“

Snažil som sa prebrať z otupenia. Nezomrel som. Auto v skutočnosti nevybuchlo – zišli sme do priekopy. Dvere na strane vodiča zapadli do bahna, strecha sa rozpučila ako vaječná škrupina a dovnútra lialo ako z krhly.

Blesk – to bolo jediné vysvetlenie. Zmietol nás z cesty. Na zadnom sedadle vedľa mňa ležal veľký nehybný balík. „Grover!“

Visel dopredu a z kútika úst mu tiekla krv. Zalomcoval som jeho chlpatým bokom a v duchu som kričal: Nie! Aj keď si napoly zviera, si môj najlepší kamarát a ja nechcem, aby si zomrel!

Potom zastonal: „Jedlo!“ Začal som dúfať, že to prežije.

„Percy,“ naliehavo sa mi prihovorila mama, „musíme...“ Odmlčala sa.

Obzrel som sa. Vo svetle blesku som cez zablatené zadné okno zbadal postavu, ktorá sa k nám pomaly blížila zo zákruty. Pri tom pohľade mi po chrbte prešiel mráz. Bola to temná silueta veľkého chlapa, niečo ako ozrutný ragbista. Zdalo sa, že si nad hlavou drží nejakú deku. Hornú polovicu tela mal obrovskú a chlpatú. Ruky držal nad hlavou, takže to vyzeralo, akoby mal rohy.

„Sťažka som preglgol. „Kto je...“

„Percy,“ rozkázala mi mama smrteľne vážne. „Vylez z auta.“

Mama sa zaprela do dverí na svojej strane. Zasekli sa do blata. Skúsil som otvoriť svoje, no dopadlo to rovnako. Zúfalo som sa pozrel na dieru v streche. Dalo by sa cez ňu vyliezt', ale na jej okrajoch to prskalo a dymilo.

„Vyjdi druhou stranou!“ kázala mi mama. „Percy, musíš utiecť. Vidíš ten veľký strom?“

„Ktorý?“

Znovu sa blyšlo. Cez dymiacu dieru v streche som zbadal strom, o ktorom hovorila mama: veľkú borovicu na hrebene najbližšieho kopca, čo vyzerala ako obrovský vianočný stromček z Bieleho domu.

„Označuje hranicu pozemku,“ vysvetlila mi mama. „Keď prebehneš ten kopec, dole v údolí zbadáš veľkú farmu. Bež a neobzeraj sa. Volaj o pomoc a nezastavuj sa, kým sa nedostaneš až k dverám.“

„No ty hádam pôjdeš tiež, nie, mami?“

Mala bledú tvár a oči rovnako smutné, ako keď sa pozerala na oceán.

„Nie!“ skríkol som. „Pôjdeš so mnou a pomôžeš mi odniesť Grovera.“

„Jedlo!“ zastonal Grover o niečo hlasnejšie.

Ten človek s dekou na hlave sa k nám stále približoval, pričom neustále krochkal a odfrkoval. Keď sa dostal bližšie, uvedomil som si, že nemôže nad hlavou držať deku, pretože ruky – ozrutné mäsité ruky – sa

mu kníšu pri bokoch. Tá obrovská chlpatá hruda, ktorá bola priveľká na to, aby to bola jeho hlava, nebola nijaká deka, ale... jeho hlava. A tie hroty, čo vyzerali ako rohy...

„On nechce nás,“ povedala mi mama. „Chce teba. Okrem toho – ja sa cez hranice pozemku nedostanem.“

„Ale...“

„Nemáme čas, Percy. Bež už, prosím.“

V tej chvíli som sa našťval – na mamu, na toho capa Grovera aj na tú rohatú vec, ktorá sa k nám šinula pomaly a rozvážne ako býk.

Preliezol som cez Grovera a vyrazil dvere. „Ideme spolu. Poď, mami.“

„Povedala som ti...“

„Mami, ja ťa tu nenechám! Pomôž mi s Groverom.“

Na odpoveď som nečakal. Vydriapal som sa von a vyvliekol Grovera z auta. Na počudovanie, bol pomerne ľahký, ale keby mi mama neprišla na pomoc, neodtiahol by som ho veľmi ďaleko.

Spolu sme si prehodili Groverove ruky cez plecia a začali sme stúpať do kopca po mokrej tráve. Siahala nám až po pás.

Obzrel som sa a prvý raz som jasne uvidel tú obľudu. Merala vyše dvoch metrov, ruky a nohy ako z obálky kulturistického časopisu – nafúknuté bicepsy a tricepsy a plno ďalších cepsov, všetky natlačené ako bejzbalové lopty pod kožou pretkanou žilami. Nema-

lo to na sebe šaty, len trenírky – jasnobiele, značky Fruit of the Loom –, čo by možno vyzeralo komicky, keby to stvorenie nemalo hornú polovicu tela takú strašnú. Hrubé hnedé chlpy sa mu začínali okolo pupka a hustli smerom k pleciam.

Krk to malo samý sval a srst' a potom obrovskú hlavu s papuľou dlhou ako moja ruka, s usoplenými nozdrami s lesklým mosadzným kruhom, krutými červenými očami a rohmi – obrovskými čierno-bielymi rohmi. Ich hroty akoby práve vyšli z elektrického strúhadla.

Jasné, spoznal som to monštrum. Vystupovalo v jednej z prvých historiek, ktoré nám rozprával Bruner. Nemohlo však byť naozajstné.

Zažmurkal som, aby som dostal dažďové kvapky z očí. „To je...“

„... syn kráľovnej Pasifay,“ dokončila za mňa mama. „Keby som len bola tušila, ako veľmi ťa chcú zabiť.“

„Ale to je Minó...“

„Nevyslovuj jeho meno,“ varovala ma. „Mená majú moc.“

Borovica bola stále veľmi ďaleko – aspoň sedemdesiat metrov do kopca.

Znovu som sa obzrel.

Býčí muž sa sklonil nad naším autom a pozeral sa do okienok – aj keď vlastne nie priamo pozeral. Skôr ňuchal a obtieral sa o ne. Nevedel som, prečo to robí, keď nás od neho delilo sotva pätnásť metrov.